

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Ludovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. II. Magnanimitas Ludovici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

seipsum; Deo acceptum ferebat
 quidquid haberet, aut ageret boni
 alios omnes estimabat se meliores
 subijciendo se omnibus, quatuor
 tumvis inferioribus virtute, & sci-
 pientia: ornatum verò sedis illius
 ex auro & gemmis, intellexit esse
 charitatem, cæterasque virtutes
 quibus decorabat humilitatem
 suam, in qua studuit semper magis
 magisque excellere. Atque ex luce
 quæ spargebatur ab hac sede, in
 magnam suæ vilitatis agnitionem
 scribit se ipsam pervenisse, cum
 horrore feditatis culparum suarum
 tum, quibus mereretur omnem
 ignominiam, & contemptum.

CAPUT II.

MAGNANIMITAS
 LVDOVICI.

I.

Vri magnorum Theologorum
 sententia, etiam nobis
 assentit

assentientibus, eadem virtute magni atq; humiles sumus, diversum ex diversis officijs nomen, Magnanimitatis, & Humilitatis consecuta: sic illa mirabilis, quam descripsimus, animi in Ludovico demissio, rerumq; suarum contemptus, non impedimento, sed incitamento, & adjumento fuit, ut ad maxima quæque obsequia divinæ Majestatis omnibus viribus eniteretur. Quod studium non melius expressero, quàm verbis, quibus ipse in suo commentario sæpius laudato, & infra laudando, suum de illa sensum, lumine coelesti acceptum, descripsit. *Magnanimitas*, inquit, est *humilitas heroica*, parvi pendens magnos honores: *Magnanimitas* est *facere magna*, & non extolli, nec evanescere propter illa: *Magnanimitas* est *implere perfectè omnes leges & regulas*, & *habere se pro abjecto servo*, & *humili*, S. Bernardus: Magna & rara virtus,

Qua sit
vera
magnanimitas.

virtus, ut magna licet operantem in eum, & manifestat
 magnum te nescias; & manifestat *Christus* L
 omnibus, tuam te solum lateret opera
 sanctitatem. *Proprium DEO* me, done
 cum magna nimitate facere pro suis
 micis grandia, vel tam grandia, ut ma
 jora esse non possint, vel cum tanto
 siderio, ut cum habeat ea pro exiguo
 paratus sit ad alia majora, sicut ad
 videm dicebat. Et si parva sunt ista
 adijciam tibi multo majora. *Hoc*
 sunt, quae sacra scriptura *Joannis*
 vocat opera DEI, cum dicit: qui
 faciemus, ut operemur opera DEI
 Opera DEI sunt opera praecepta, vel con
 sulta à DEO, & facta eo modo, quo DEUS
 illa facere solet; Ea semper sunt ma
 gna, & hebraeo modo loquendi, qua
 tuntur *S. Littera*, quacunque praesentia
 & eximia vocari possunt res & op
 ra DEI: *Justitia tua montes DEI*
Superest aliquis de domo Saul,
faciam cum eo misericordiam DEI
Et, Hoc opus DEI est, ut credat

Quid sit
 operari
 opera
 Dei.

in eum. *Applicabo mihi, quod dixit*
Christus Dominus noster: Me oportet
operari opera ejus, qui misit
me, donec dies est. Joann. 9.

II.

Hoc lumine, hic DEI servus
non nisi magna, & perfecta semper
spectavit, in totius vitæ suæ decur-
su, quando etiam exigua non nisi
magna cum perfectione, quod ve-
ra magnanimitatis est, fecit; assi-
duè memor ejus dicti; *Me oportet*
operari opera DEI; cuius indicium
fuit, quando quidam Prædicato-
rum dixit illo præsentem; si tantum
unus mortalium esset damnandus
ad inferos, satis id fore, ut maneat
quis in statu religioso, ut hoc mo-
do securior sit, ne forsan ipse sic
unus ille damnandus. Excepit Lu-
dovicus; imò, si omnes forent se-
cuti de felicitate æterna, se nihilo-
minus à statu perfectionis, in quo
degit, non recessurum: quo dicto

K innuit,

innuit, se non tam securitatem
 stare suæ salutis æternæ, quàm pe-
 fectionis eminentis in obsequio
 DEI.

III.

Clariùs expressit in suo Com-
 mentario, quid animo destinãt
 cùm sibi modum operandi præce-
 pfit, his verbis: In omnibus op-

*Magna-*ribus tuis præcellens esto. *Finis*
nimus tio Divinitatis est, facere bona op-
facit o- sine turbatione; cū amore, sine qua
mnia si- cum magnanimitate, sine præsumpti-
ne qua- ne, parvi ea ducendo, licet magna
stu, per- *Ista effigies Divinitatis accipitur*
turba- modo, quem in agendo DEVS obser-
ziona, *Proprietas DEI est, summa occupati-*
presum- cum summo otio, sic agendo, ac si
ptione, *ageret. Cum tranquillitate judic-*
Proprietas DEI est, facere bona ex-
more, sine spe lucri à suis creaturis. D-
ligam eos spontaneè. Propriet-
DEI, & magnanimitas est, pro suis
miciis facere magna, ac si parùm fac-

& eis magna dona impertire, quasi
nt exigua. Qui dat omnibus
luenter, & non impropere.
uando sic agitur, est imago Divini-
tatis, & impletur illud Ecclesiastici;
In omnibus operibus tuis præcel-
lens esto. In omnibus, magnis & par-
vis, qualiacunque sint, DEVS Dominus
noster tantum perfectionis posuit in
sensibus internis, & externis, in mem-
bris, & facultatibus motivis exiguo-
rum animalium, quantum in magnis
terrestribus, marinis, aërijs. Tantam
perfectionem habet in specie sua for-
mica, quantam Elephantus in sua; tan-
tam passer, quantam aquila; tantam
trigla, quantam balena. DEI perfecta
sunt opera, ita justus tantam perfe-
ctionem, ad exemplum dictarum pro-
prietatum, adhibere debet, in parvis
operibus, quantam in magnis; quemad-
modam docet S. P. noster Ignatius. O
DEVS aeternæ, pinge in anima mea
hanc imaginem tuæ Divinitatis, ut
K 2 operer

operer bona cum magnanimitate, sine
 presumptione; cum amore sine qua
 eum pace, sine turbatione. O Pa
 aterne, da mihi primum, per Filium
 tuum: O Fili Vnigenite, da mihi
 secundum, per Matrem tuam: O sancti
 Spiritus, da mihi tertium per Patrem
 & Filium, & Matrem eius. Hunc
 randi modum inveni precipue in Chri
 sto, ut homo est: tum in eius Ma
 sanctissima: denique in Apostolis
 aliquibus Sanctis illustribus; qui
 hæc re dij fuerunt. Ego dixi, dij esse
 & filij Excelsi omnes. Dij forte
 terræ vehementer elevati sunt.
 Hoc modo oportet me operari.
 ille.

IV.

Hoc tam sublimi, ac divino
 gendi modo, quem sibi proposuit
 Ludovicus, non solum demon
 stravit magnitudinē animi sui,
 etiam id obtinuit, ut qui curiosi
 observarunt ejus actiones, jurati
 affir

affirmarint, in illis nihil se vitio-
 sum, aut imperfectum unquam
 deprehendisse; imò tales fuisse, ut
 in illa, quæ circumstabant, rerum,
 personarum, loci ac temporis con-
 cursione, perfectiores esse non-
 possent: quia videlicet fiebant ad
 exemplum DEI, & eorum homi-
 num excellentium, quos imitatio
 Divinitatis exivit supra ceteros.
 Sed neque hac agendi forma con-
 tētus, adhuc altiora quæsiuit. Nam
 ut ipse annotavit in suo Commen-
 tario, quod legerat in Ludovico
 Bloisio, plurimum accedere pon-
 deris actionibus nostris, si offeran-
 tur Deo conjunctim cum actioni-
 bus Christi; paupertas cum pau-
 pertate Christi; obedientia cum
 obedientia Christi, labores ac do-
 lores cum doloribus Christi: quod
 genus oblationis S. Gertrudi DEVS
 multimoda revelatione demon-
 stravit sibi gratissimum esse. Id

*Modus
 offeren-
 di opera
 sua cum
 operibus
 Christi-*

cum ad rigorem Theologicum
 examinaret, animadvertit sibi
 DEO, per merita Christi hoc obla-
 tionis actu applicata, concedi
 culiare auxilium, devotionem,
 spirationem & motionem, qua
 opera melius faceret, majore m-
 rito, & gratiora DEO, quam si
 præcessisset ista oblatio. Quibus
 nos addere possumus, Christum
 esse Caput nostrum, nos ejus mem-
 bra: ipsum esse causam principalem
 actionum bonarum, nos instru-
 menta: ipsum vitem, nos palmites.
 Ex quo colligimus, ut in sacrofa-
 cto Sacrificio Christus est prin-
 cipalis Sacerdos, homo verò ejus mi-
 nister; ita reliquas bonas actiones
 non tam placere Patri æterno
 nostræ, quam ut Christi sunt, &
 gratia, & spiritu Christi procedunt
 & ut Christus Patri servivit olim
 per membra sanctissima suæ carnis
 mortalis, ita nunc eum servire
 membra

Lud
 membra
 ergo no
 nobis, ut
 actionib
 junction
 que fian
 offeratur
 à se profi
 dem Pat
 solo sibi
 Et nostri
 hanc sub
 apparet
 nis possi

Nequ
 modo ag
 mo Lud
 que sem
 suaserat
 dum, ne
 idoneum
 in destru
 exercere

membra sui corporis mystici: sic ergo nostras actiones obeundas à nobis, ut mereantur numerari in actionibus Christi, & quadam junctione cum illis, grata dignaque fiant aspectu Patris æterni, cui offeratur à Christo velut obsequia à se profecta; & nos offeramus eadem Patri per Filium ejus, in quo solo sibi gratos nos fecit, & nostra. Et nostris quidem operibus, in hanc sublimitatem elevatis, non apparet quid majoris æstimationis possit accedere.

V.

Neque tamen hoc tam sublimi modo agendi satis est factum *Ludovici* *modus judi-* *cat se* *inuti-* *lem ad* *omnia.*
mo Ludovici, perfectissima quæ que semper spectantis: unde persuaserat sibi, se jam nec ad vivendum, neque ad moriendum esse idoneum. Non ad vivendum, quòd in destructo corpore non posset exercere munia suæ vocationis, eo modo,

K 4 modo,

modo, quo vellet: nec ad moriet
 dum, quòd non sentiret in se fe
 vorem, & effectus puri & absol
 amoris divini, quem habere oppo
 teret in sua vocatione, tam nob
 & heroica. Ista cogitatio eum in
 commovit, ut omnia circumsp
 ciens, Marinam de Escobar, cui
 cum DEO familiaritatem nòrat
 rogaverit enixè, vellet hanc suam
 sollicitudinem etiam, atque etiam
 commendare Divinæ Majestati
 cui illa rescripsit in hunc sensum.
 Nuper non fuisse commodum
 respondere accuratè ad id, quod
 se petijt; interim se egisse cum
 DEO, & hoc à sua Majestate respon
 sum accepisse: Longè alios esse
 oculos DEI, quàm hominum: nob
 enim sæpe videri melius, purius,
 perfectius, quod in suis oculis per
 spicacissimis, ac sapientissimis, rati
 ti non sit: & è contra nobis ma
 lum sæpe ac vitiosum apparere

*DEVS
 autem
 indicat,
 se aliter
 sentire
 de ipso.*

quod ipse
 sit. Jde
 qui per
 dum, &
 paratus;
 rium, A
 cum vir
 laborād
 nanda su
 fructum
 ut patiat
 ximum
 Deys la
 git. Su
 mitatis s
 test am
 animæ s
 pidò gra
 autem p
 causam
 suum ja
 tris, ide
 quo ad
 citur: h
 quod

quod ipsi probatum ac pretiosum,
sit. Idem jam Ludovico evenire,
qui per gratiam DEI, & ad viven-
dum, & ad moriendum sit bene
paratus; licet ipsi videretur contra-
rium. Ad vivendum quidem, quia
cum vires corporis consumpserit
laborando in vinea Domini, & ador-
nanda sua anima ad percipiendum
fructum vitæ æternæ, jam in eo esse
ut patiatur; quod quidem est ma-
ximum bonum, quod in hac vita
Deus largitur eis, quos valde dili-
git. Sustineat ergo crucem infir-
mitatis suæ corporeæ, qua non po-
test amplius cooperari desiderijs
animæ suæ: quæ quidem crux op-
pido gravis est. Ad moriendum
autem paratum esse, ob eandem
causam. Et quia Abraham filium
suum jam abstraxerit ab ubere ma-
tris, ideo nutrire eum solido pane,
quo ad staturā & robur virile edu-
citur: hoc est, cum dulcedine di-
K 5 vina,

vina, teneroque amore sustentatus sit haecenus, jam ei crustas panis præberi, ut solido cibo crescat in maiorem virtutem, ac beneplacitum DEI, qualemcunque sentiat ariditatem, & teporem. Neque effugatur ex hoc responso DEI despondeat animum, sed potius gaudeat eo se loco haberi à DEO, cui omnia nostra cordi sunt, velut amantissimo Patri.

VI.

Ludovicus dolet, quòd videatur sibi languidior animo.

Alio tempore, cum propter infirmitatem corporis, ac difficultatem respirandi, videretur sibi etiam animo factus languidior, multumque de hoc dolet, scripsit eidem virgini, ut & hunc suum dolorem DEO proponeret; cui ille respondit his verbis. *Dic tuo Confessario posteaquam in vita sua decursu dedi mihi totum, quòd ei dederam, viri & sanitatem impendendo in meo servitio, & nunc etiam dai, quod habet*

Lucum toto esse, ut egsum, & meum auflaccidantibus orit, ante soliste, fatio Addiammodumlis citriniscorticibus eeligma: carne exrem admseptuplo ac tua coAdmtes priamimi, tAtqui nvirtutisVeronecum

eum toto affectu animæ suæ; æquum
 esse, ut ego jam ipsi dem totum, quod ego
 sum, & habeo: hoc est, me ipsum, &
 meum auxilium; & ut ipsius carnem
 flaccidam, & ossa corrupta, aspiciam
 talibus oculis, ut, cum tempus advene-
 rit, ante me septuplo splendidiore, quàm
 soliste, futura sint: Hoc ei dic pro sola-
 tio. Addit præterea Christus. Quem-
 admodum peritus artifex, ubi ex ma-
 lis citrinis scitè expresserit succum, è
 corticibus minutim concisis, dulce facit
 ecligma: sic ego ex aridis ossibus, &
 carne exhausta in meo servitio, faciam
 rem admirabilem, & que sole isto sit
 septuplo splendidior: Hoc dico pro illius,
 ac tua consolatione. Sic ille.

DEVS
 eum so-
 latur.

VII.

Admireris affectus tam pugnan-
 tes primo aspectu, in viro tanti
 animi, tam parvi facientis seipsum.
 Atqui motus hi fuerunt ejusdem
 virtutis, quales in Davide S. Zeno
 Veronensis notavit, ad illa verba
 Psalm.

Diffidē-
 tia de se-
 ipso cum
 magna-
 nimitate
 conjun-
 cta.

Psalm. Domine, non est exaltatum cor meum, sed exaltavi animam meam: qua, inquit, Propheta agnoscit diversitas est? non exaltat cor, exaltat animam: non in magnis & mirabilibus super se ambulat, sed non humilitatem sentit; excelsus animo est, & corde submissus: humilis in suis, sed non humilis in sensu est: sensus eius in caelis est, anima eius est in excelsis. Teneamus ergo humilitatis & altitudinis modus est, ut corde humiles, sensu vero, & animo simus excelsi. Sic & Ludovicus alta spirabat, ac dolerebat illa se non pro votis assequi: indidem humilis, unde sublimis. Videbat quantum Deo deberet, & quam parum posset: eodem lumine aspiciens officium suum, & quod ipse censebat, vitium, virium suorum defectum.

VIII.

Agnitio Magno vero adjumento ad summam virtutes fuisse Ludovico sua vilitate

vilitatis agnitionem, ipse retulit in ^{tatisma,}
 suis monumentis: nam cum vide-^{gno ad}
 ret se nihil à se boni habere, sed to-^{summas}
 tum à DEO, vehementer in ejus ^{virtutes}
 amorem exarsit, unà cum deside-^{est auxi-}
 riogloriam ei reddendi pro singu-^{lio.}
 lis bonis. Accessit fiducia in eum,
 à quo sentiebat se totum pendere:
 de cuius munificentia & fidelitate
 sit securus. Denique, cum à se nihil
 possit, nihil iudicavit audendum,
 sibi suapte voluntate, sed plena re-
 signatione se illi commisit.

CAPUT III.

AMOR ERGA DEVM.

I.

QUI amore sui ipsius, & æsti-^{Cupit}
 matione rerum suarum est ^{amare}
 vacuus, facilem ad amorem summi ^{Deum,}
 Boni accessum habet, quod nullius ^{sicut a-}
 rei infra illud amabilitas tanta sit, ^{matur}
 ut animum ei suum addicat. Quan-^{in celo.}
 to autem in illud affectu ferretur
 Ludo-